

BIOGRAFIES GUARDONATS 2012

XXIV PREMIS JOSEP MARIA BATISTA I ROCA MEMORIAL ENRIC GARRIGA TRULLOLS

Elvira Ballesta (Bèlgica)

Glaudi Barsotti (Occitània)

Carlos-Rubén Capdevila (Argentina)

Josep Ligorred (Mèxic)

Imma Martí (Alemanya)

Alberto José Miyara (Argentina)

Károly Morvay (Hongria)

Claus D. Pusch (Alemanya)

Montserrat Ranera (Veneçuela)

Enric Vinyals (Suïssa)

Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana

Hotel d'Entitats. Providència, 42. 08024 BARCELONA (Països Catalans) . Tel. 93 213 76 48;

e-mail: ipecc@ipecc.cat . Web: www.ipecc.cat

Deu premiats, catalans i catalanòfils residents a l'exterior dels Països Catalans, han estat distingits amb el XXIV Premi Josep Maria Batista i Roca – Memorial Enric Garriga Trullols, guardó d'atorgament anual instituït i convocat per l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) per reconèixer la tasca que duen a terme els catalanòfils i els catalans de fora per mantenir la presència catalana en el món i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura catalana a l'exterior

Barcelona, 10 de novembre de 2012

Elvira Ballesta

Resident a Brussel·les (Bèlgica)

Nascuda a Barcelona el 21 de octubre del 1955

Presidenta del Casal Català de Brussel·les

Filla de Francisco Ballesta (conegut cardiòleg de Barcelona) i Louise Remy (francesa).

Va estudiar al Lycée Français, a on hi havia tota mena d'alumnes, tant estrangers francòfons com fills de catalans que no volien portar els seus infants a una escola religiosa o institut, per les raons més diverses. En aquesta escola s'hi podien trobar tots els nivells socials barrejats. També va influenciar molt en la seva educació la seva implicació en els moviments escoltes.

Va marxar de Catalunya per amor, per al que va ser més tard el seu marit, cap a Bèlgica, a on va descobrir l'"Espanya profunda" al treballar benèvolament per una monja catalana, Montserrat Pedrals, que portava un servei social a Brussel·les, d'ajuda als emigrats dels anys 60, principalment procedents d'Astúries i d'Andalusia.

Al cap d'un any, va tornar a marxar, aquest cop cap a Algèria i Gabo. Va viure aproximadament 9 anys a l'Àfrica abans de tornar cap a Bèlgica a on actualment resideix i treballa com a infermera intensivista en un hospital universitari.

Durant la seva estada a Algèria, van néixer, a Barcelona, les seves filles. La Núria, l'any 1981 i l'Aline, el 1983.

Totes dues filles parlen català. La primera va anar d'Erasmus a València i la segona a Sant Cugat.

També parlen castellà, perquè tota llengua és una riquesa, així com el francès, l'anglès i el neerlandès.

L'Elvira va conèixer el Casal Català de Brussel·les durant la seva primera arribada a Bèlgica. Al tornar-hi se'n va fer sòcia, però després d'un temps se'n va allunyar, fins que va rebre una carta a on anunciaven als socis que si no es movien, tancarien portes. "Això no pot ser", va pensar, i així va ser com varen començar a treballar junts amb en Francesc Gambús, en Manel Camós, la Carme Vidal i molts d'altres.

Glaudi Barsotti

Resident a Marsella (Occitània)

Nascut a Marsella el 26 de gener de 1934

Escriptor i periodista occità

Va fer el servei militar a Algèria, del 1956 al 1957, com a oficial de radiofreqüència de la marina mercant. Va entrar llavors al govern, com a inspector de contencions de la Seguretat Social.

Col·laborador del diari *La Marseillaise* a partir de 1960, on escriu regularment articles en occità i sobre la cultura occitana. El 1965, va crear la publicació *La Sartan*, que parlava de l'actualitat occitana.

El seu treball *Les relations catalano-occitanes del 1931 al 1939* va ser guanyador del Premi Antoni Conio, dels Jocs Florals de la Llengua Catalana, que es varen celebrar a Marsella el 1967. Aquest treball continua essent una referència per als estudiosos d'aquestes relacions.

Actualment és el responsable de la pàgina setmanal "Mesclum". Ha publicat molts llibres i estudis en occità i sobre la cultura occitana. Especialista de les cançons populars marseleses, ha proporcionat a diversos cantants i grups musicals, textos dels trobadors occitans marselesos, especialment del municipi de Marsella.

En l'actualitat treballa en aquests textos i prepara un estudi sobre *Paul Ricard occitanista*.

És membre de l'Institut d'Estudis Occitans i gran amic de Catalunya.

Bibliografia

A flour e mesuro, crounicos d'un journalisto, préface de Jòrgi Reboul, recull de cròniques en occità publicades a la publicació « La Marseillaise » en 1961. Marseille 1963.

Lo Lop en Occitània, Edicions Occitanas, Buoux 1964. Estudi sobre el llop a occitània

Parlam provençau, en col·laboració amb Guiu Martin i Ives Poggio, méthode d'apprentissage de l'occitan provençal en 20 leçons, Editions Lo Calen – GLEP – CREO Provença, Marseille, 1^{ière} édition 1971, 2ième édition 1974.

Antologia deis escrivans sociaus provençaus, Pichons Classics Occitans, Centre d'Estudis Occitans, Montpellier 1975.

La tèrra deis autres, roman sus la guerre d'Algérie, Éditions Vent Terral, Valderiès 1979.

Le music-hall marseillais de 1815 à 1950, Éditions Mesclum, Arles 1984.

Cronicas, recull de cròniques en occità a la publicació « La Marseillaise » de 1961 à 1990, S.E.H.T.D. 1990.

Bestiari d'Occitània, Lexic latin-occitan provençau-francés dei vertebrats d'Occitània, Colleccion Descubèrtas, IEO, Toulouse 1992.

Un papier sensa importància, polar, Colleccion Crimis, IEO, Puylaurens 1994, prix Joan Bodon 1995.

Le bouil et le tian, La cuisine du terroir provençal, Édisud, Aix en Provence 1996.

L'éstraç, polar, Colleccion Atots, IEO, Puylaurens 2002.

Testimòni d'un niston de la guèrra, IEO Edicions, Puylaurens 2002.

Lo comunard de la Mitidjà, roman sus la Commune de Marseille et la colonisation en Algérie, Colleccion Atots, IEO, Pueglaurenc, 2006.

Lo capitani de la Republica, roman sur la République de Marseille (1591-1596), Éditions Lo Gai Saber, Toulouse 2012.

Carlos Rubén Capdevila

Resident a La Plata (Argentina)

Nascut a Buenos Aires el 2 de setembre de 1943

Periodista

Fill de Carles Maria Capdevila i d'Amàlia Peruncini, tots dos ja desapareguts. Està casat amb l'Anna Maria González Vernet i és pare de dos fills, el Carles Gustau i el Germà.

De professió periodista, ara ja jubilat, té també les titulacions de Pèrit Classificador en Grans i Oleaginoses, d'agent de la Propietat Immobiliària i de professor elemental d'anglès.

La seva carrera professional es desenvolupa durant 31 anys al servei del diari *La Nación de Buenos Aires*; 12 anys a l'Agència de Notícies Télam; 13 com a director-fundador d'AIBA Notícies (la primera agència de notícies de la província de Buenos Aires); des del 1984 al 1992 com a cap de premsa del Parlament de Buenos Aires.

Té publicat el llibre *Los 100 años de Necochea*; i fascicles mensuals *Los 100 años de Necochea, historia y proyecto*. També ha dut a terme un seguit de conferències, dissertacions.

Soci fundador del Casal dels Països Catalans de La Plata (17/10/1996), ha estat vocal de la junta directiva 2004/2006, secretari 2007/2010, i president 2011/2012.

La feina que va proposar i desenvolupar dins el Casal es va focalitzar en el canvi que cal protagonitzar a les CCE, tot convertint els antics centres d'acollida d'immigrants en centres de difusió de la cultura catalana a la comunitat a on treballen. En aquest cas, van assolir que el casal desenvolupés:

- Ensenyament de la llengua catalana.
- Teatre infantil.
- Dos grups corals.
- Puntaires.
- Esbart dansaire.

- Cicles de cinema català.
- Cicles d'exposicions d'artistes plàstics de La Plata (IV).
- Programa "Arrels" a la Ràdio Universitat Nacional de La Plata.
- Càtedra lliure "Lluís Companys" a la Facultat de Comunicació Social de la Universitat Nacional de La Plata.
- Biblioteca "Joan Salvat Papasseit".
- Conferències al casal i a d'altres àmbits.
- Conferències a diferents ciutats de l'Argentina del secretari del casal, Gustau Capdevila, i el professor basc César Arrondo, amb el títol *Catalunya i Euskal Erría, dues nacions sense estat – Junts pel mateix camí*.
- Celebracions de Sant Jordi, Mare de Déu de Montserrat i Diada de l'11 de setembre.
- Organització de tours a Catalunya.
- Convenis amb escoles de primària i secundària a través dels quals els alumnes poden participar de franc a les seves activitats i el Casal hi fa conferències sobre Catalunya.
- Viatgeteca que permet als viatgers que van cap a Catalunya consultar i endur-se fulletons, llibres, mapes, etc.
- Organització d'espectacles artístics.
- Publicació de la revista "Arrels".
- Conveni amb el Col·legi d'Arquitectes de La Plata per impartir al 2013 classes de llengua catalana als seus membres i organització d'un tour per la ruta del Modernisme Català.
- Conveni amb la Facultat d'Arquitectura i Urbanisme de la UNLP per portar un arquitecte català per donar classes a un màster a la Facultat el 2013.
- Projecció en pantalla ampla dels partits del FC Barcelona.

Josep Ligorred

Resident a Mèrida (Mèxic)

Nascut a Vic el 30 de novembre de 1963

Arqueòleg

Fill de Josep Ligorred Sauras i Núria Perramon i Colomer, en Josep va néixer a Vic (Osona) el 30 de novembre de 1963. Va viure al Barri de Gràcia de Manlleu fins als 18 anys, quan se'n va anar a viure i a estudiar arqueologia a la ciutat de Mèxic. Després d'obtenir la llicenciatura en Arqueologia per l'Escuela Nacional de Antropología e Historia (ENAH), el 1988 va traslladar la seva residència a la ciutat de Mèrida, capital de l'estat de Yucatán (Mèxic), on viu actualment. Té un fill, l'Arnau Ligorred Estrella, de 20 anys, i des del 1999 està casat amb la iucateca Marianela Aguilar Laviada.

De la seva productiva trajectòria professional es pot esmentar, l'any 1997, una beca de la "Foundation for the Advancement of Mesoamerican Studies", amb seu a Florida (Estats Units), per a realitzar una investigació que va derivar en la publicació del llibre *T'Hó, la Mèrida ancestral*, l'any 1998. Aquell mateix any va fundar, a la Direcció d'Urbanisme de Mèrida, el Departament de Patrimoni Arqueològic i Natural del Municipi, el qual va encapçalar durant 12 anys, fins al juny de 2010. L'any 2009 va obtenir el grau de Mestria en Ciències Antropològiques per la Universitat Autònoma de Yucatán. La seva tesi de Mestria *La gestió del patrimoni arqueològic en el municipi de Mèrida* va rebre Menció Honorífica del Premi Manuel Gamio, atorgat pel Consell Nacional per a la Cultura i les Arts de Mèxic (Conaculta) als millors treballs en l'àrea de planificació estratègica i gestió del patrimoni cultural. En Josep ha publicat en revistes especialitzades catalanes, mexicanes i estrangeres articles sobre l'art i l'arqueologia maies. Actualment, cursa el Doctorat en Gestió de la Cultura i del Patrimoni a la Universitat de Barcelona (UB). En els darrers deu anys ha estat també mestre a la Facultat d'Arquitectura de la Universitat Autònoma del Yucatán, on actualment és professor i investigador. Forma part del Grup de Treball de Conservació del Patrimoni des del qual ha desenvolupat projectes de cooperació interuniversitària amb la Fundació Bosch Gimpera de la Universitat de Barcelona.

La seva intensa tasca com a arqueòleg i professor universitari no ha estat obstacle per a la promoció i difusió de la cultura catalana, a través del Casal Català de la Península de Yucatán, del qual va ser soci fundador l'any 1997 i President del 2003 al 2011. Des de l'any 2004 i fins a l'actualitat, forma part del Consell Assessor de les Comunitats Catalanes de l'Exterior de la Generalitat de Catalunya, tot impulsant el treball en xarxa dels Casals de Mèxic, Amèrica Central i el Carib.

Durant la seva Presidència al Casal de Yucatán va organitzar, entre d'altres activitats: el Col·loqui de Maies i Catalans (2005); la Setmana de la Sardana (2006), amb el grup Cors Joves de l'Associació "Flor de Fajol" d'Olot La Garrotxa; jornades i setmanes culturals; cursos de català; exposicions; concerts i cicles de conferències i cinema català. Va gestionar al Casal la conformació de la Biblioteca "Abans de l'alba", de Ferran de Pol, escriptor arenyenc que va viure un període exiliat a Mèxic.

L'any 2005 va organitzar la primera Trobada de la Xarxa de Comunitats Catalanes de Mèxic, Amèrica Central i el Carib. El 2008 va guanyar el Primer premi del Concurs d'Imatges i Documents de la Catalunya Exterior, en la categoria *Actual*, amb la fotografia *Catalunya al món maia*. Ha coordinat i editat el llibre *Històries dels Casals Catalans de Mèxic, Amèrica Central i el Carib*. El 2010 va organitzar a l'Orfeó Català de Mèxic la primera Trobada d'Antropòlegs Catalans a Mèxic, de la qual s'estan editant, en coordinació amb l'Escuela Nacional de Antropologia e Historia i la Universitat de Vic, unes memòries titulades *Mirades Catalanes en l'Antropologia Mexicana*.

Imma Martí

Resident a Bochum (Alemanya)

Nascuda a Sta Margarida i els Monjos el
24 d'agost de 1975

Professora Universitat del Ruhr

És Llicenciada en Filologia per la Universitat Autònoma de Barcelona (1999), Màster en Cultura i Economia Europea per la Universitat del Ruhr de Bochum (2004) i Postgrau en Recursos Humans per la Universitat Oberta de Catalunya (2009). Els seus àmbits de recerca principals són el multilingüisme i l'educació, la didàctica de la interculturalitat, l'aprenentatge integrat de continguts i llengua estrangera.

Des de 2003 és professora de llengua i cultura catalanes al Departament de Romàniques de la Universitat del Ruhr de Bochum. En aquesta mateixa universitat el 2005 va crear la qualificació acadèmica en català "Zusatzqualifikation Katalanische Sprache und Kultur"/"Qualificació complementària en llengua i cultura catalanes", un programa formatiu aplicat de manera addicional als estudis de grau i màster en universitats alemanyes que imparteixen docència en estudis catalans amb el suport de l'Institut Ramon Llull. Actualment és la coordinadora acadèmica d'aquest programa, que proporciona una formació interdisciplinària en estudis catalans i una aplicació pràctica d'aquests al món empresarial català i al mercat laboral multilingüe europeu. La Qualificació complementària integra un programa de pràctiques en empreses i institucions catalanes perquè els estudiants alemanys posin a la pràctica els coneixements adquirits a la universitat i desenvolupin la seva competència lingüística en un context laboral catalanoparlant.

La Qualificació complementària implica la comunitat científica i docent del món de la catalanística a Alemanya, posant en relació les diverses universitats d'aquest país, en la normalització de la llengua catalana com a llengua acadèmica i de treball. També compta amb la participació de docents i personal investigador de l'àmbit universitari de l'àrea lingüística catalana, que imparteixen els cursos de forma presencial a les universitats alemanyes. D'aquesta manera, la Qualificació complementària promou l'intercanvi de professorat per mitjà dels programes de mobilitat europea, tot afavorint la cooperació interuniversitària i el (re)coneixement de les universitats catalanes com a referent de qualitat acadèmica i investigadora.

Alberto José Miyara

Resident a Rosario (Argentina)

Nascut a Rosario el 1960

Enginyer Químic. Escriptor i assagista

És enginyer químic per la Universidad Tecnológica Nacional, i va obtenir el Certificado de Idoneidad para la Enseñanza de la Lengua Portuguesa de l'Institut de Llengües Vives Juan Ramón Fernández de Buenos Aires. Va treballar a la indústria cel·lulòsica i en recerca sobre tecnologia de la fusta fins que va ingressar al món acadèmic com a professor d'Anàlisi Matemàtica, Càlcul Vectorial i Equacions Diferencials, disciplines que imparteix a la Universidad Nacional de Rosario i a la Universidad Nacional de Entre Ríos, i com a investigador sobre educació matemàtica. És coautor del llibre *Del texto a la ecuación: reflexiones y propuestas para una enseñanza de la matemática basada en modelos*.

Va estudiar pel seu compte la llengua catalana i el 1986 va començar a fer-ne classes al Centre Català de Rosario. El 1989 començà a fer gestions davant de la Generalitat de Catalunya per a la creació d'un lectorat de català a Rosario i el 1991 esdevingué el primer professor universitari de català d'Amèrica Llatina a la Universidad Nacional de Rosario. El 1995 començà a dictar el primer curs regular de català a la ciutat de Santa Fe, al Centro Balear d'aquella localitat, i el 2002 es féu càrrec de la tot just creada assignatura d'Idioma Català a la Universidad Nacional del Litoral (UNL), també a Santa Fe, subvencionada així mateix per la Generalitat de Catalunya. Més tard, amb la creació de l'Institut Ramon Llull, els cursos de català a la UNL passaren a formar part de la xarxa d'estudis universitaris de català de l'IRL.

A la UNL, Miyara va crear la revista *Estudios Catalanes*, única publicació de catalanística editada actualment a l'Amèrica Llatina, i va coordinar les activitats de l'Any Coromines a l'Argentina (2005), amb la participació dels estudiosos Ramon Sistac i Fernando Petrecca. També presentà la versió castellana de l'obra *Lo Somni*, de Bernat Metge (2006), conjuntament amb el traductor Jordi Carrión. El 2007 va presentar els escriptors catalans Jaume Subirana i Marta Pessarrodona a la Semana de las Letras de Rosario.

El 2011 dictà tallers de llengua i cultura catalanes en el marc del programa *Itinerarios por las Culturas del Mundo del Ministerio de Educación de la Provincia de Santa Fe*.

Com a escriptor en català i com a assagista en temes de llengua, literatura i cultura catalanes Miyara ha col·laborat a les revistes *Reduccions* i *Els Marges* i als diaris *La Capital* de Rosario i *El Litoral* de Santa Fe. Ha compilat i traduït una *Antología de la poesía catalana actual* i ha traduït també diversos llibres del poeta Carles Duarte.

Va participar al II Congrés de la Llengua Catalana, el 1986, i en diversos col·loquis a Catalunya, Filadèlfia i L'Havana. En aquesta última localitat va ser cofundador, el 2010, de l'Associació Llatinoamericana de Catalanística.

Miyara ha escrit també diversos llibres de contes (*Cospeles, por favor; Cuando yo sea chico; Negro, púrpura y bastón; Eso sí que no*) i de poesia per a nens i nenes (*Poemas*). Ha guanyat alguns premis de narrativa i ha estat inclòs en antologies diverses.

Károly Morvay

Nascut a Budapest (Hongria) el 27 de març del 1943

Professor universitari

Fill d'István Morvay i de Juliánna Kovács.

Com a professor de la Universitat Eötvös Loránd (ELTE) de Budapest va dedicar més de trenta anys de la seva vida a l'estudi del català i a la difusió de coneixements sobre la llengua i cultura catalanes a Hongria. Va presentar ponències i comunicacions a diversos col·loquis de catalanística i va publicar més d'un centenar d'articles.

Des dels primers moments va participar als treballs d'introducció de l'ensenyament de català en aquesta universitat, iniciat per Kálmán Faluba. Amb K. Faluba va redactar els diccionaris *català-hongarès* i *hongarès-català*, editats a Barcelona per l'Enciclopèdia Catalana S.A. l'any 1990 i 1996 respectivament. Aquests diccionaris van permetre a molts estudiants hongaresos aprofundir els seus coneixements de llengua i dedicar-se a la traducció d'obres de literatura catalana. L'any 1991 es va publicar a Budapest una *Guia de conversa hongarès-castellà-català*, redactada conjuntament amb K. Faluba que va fer possible que molts turistes intentin expressar-se en la llengua del país durant la seva estada a Catalunya. Les versions *Anglès-Català-Castellà* i *Francès-Català-Castellà* d'aquesta guia publicades per Edicions de la Magrana es van convertir en guies oficials de conversa dels Jocs Olímpics de Barcelona de 1992 que la Generalitat de Catalunya distribuïa entre els periodistes estrangers.

En K. Morvay durant més de trenta anys va exercir docència a la universitat ELTE i va ser també professor convidat a la *Universitat de Girona* ensenyant en català lingüística romànica durant uns semestres. És també membre del consell científic de la revista *Cadernos de filologia galega* (Santiago de Compostel·la) i del consell científic de la revista *Estudis romànics* (Barcelona). Durant anys va publicar també articles en *El Punt* (edició de la Catalunya del Nord) en defensa i promoció del català.

El seu llibre «*Els bons usos es perden*» - Petit Diccionari Fraseològic Cerdanià» (Budapest, Nyitott könyv, 2006) es pot consultar també per Internet: (<http://morvay-k.web.elte.hu>). Aquest diccionari documenta els fraseologismes (locucions i frases fetes) emprats a les *Contalles de Cerdanya*, obra de l'escriptor nord-català, Jordi Pere Cerdà, pseudònim literari d'Antoni Cayrol.

L'obra va rebre el 2008 el premi de recerca de la delegació nordcatalana de l'Institut d'Estudis Catalans. Una versió corregida serà editada enguany per l'IEC.

Actualment jubilat K. Morvay segueix dedicant-se a fer recerques sobre fraseologia catalana. Coneixent el seu petit diccionari fraseològic les professores Mercè Biosca i Mari-Pau Cornadó (Universitat de Lleida) el van invitar a col·laborar per dur a bon terme el projecte de redacció d'un gran diccionari fraseològic de Jesús Moncada. Els tres autors estan revisant els materials del primer volum que registra les unitats fraseològiques no documentades pels diccionaris catalans. Darrerament ha participat en un Simposi Internacional de Catalanística a la Universitat ELTE organitzat per commemorar els 40 anys de l'ensenyament de català a Budapest. Al simposi va fer una comunicació sobre el futur diccionari fraseològic moncadià i amb la traductora Krisztina Nemes va presentar la traducció d'un recull de contes de J. Moncada revisada per ell.

El 1992 va rebre el premi "Catalonia" de l'*Institut d'Estudis Catalans* (conjuntament amb K. Faluba) i el 2008 va rebre el Premi d'investigació de la delegació nord-catalana de l'IEC.

Claus Dieter Pusch

Resident a Friburg (Alemanya)

Nascut a Lörrach (Alemanya) el 13 d'abril de 1966

Professor investigador

Fill de Ferdinans PUSCH, i Christa PUSCH

Biografia:

- Escola a Zell im Wiesental i Schopfheim
- 1985-1987 servei civil a Lörrach
- 1987-1989 estudis universitaris de Filologia Francesa i Ciències Polítiques a la Universitat de Friburg de Brisgòvia
- 1989-1991 professor assistent d'institut d'alemany a Antibes (França)
- 1991-1995 estudis universitaris de Filologia Francesa, Geografia i Ciències Polítiques a la Universitat de Friburg; examen de llicenciatura
- 1995-1999 ensenyant-investigador al Departament de Filologia Romànica de la Universitat de Friburg
- 1999 doctorat en Filologia Romànica / Especialitat Francès, Filologia Romànica / Especialitat Català i Geografia; tesi doctoral sobre un tema de lingüística occitana
- 2000-2006 professor associat en Lingüística Romànica el Departament de Filologia Romànica de la Universitat de Friburg
- des del 2006 professor-investigador (Akademischer Rat) al mateix Departament; coordinador dels estudis de grau
- 2004 i 2011 ensenyant al Departament de Filologia Hispànica i Francesa de la Universitat de Basilea (Suïssa)

Activitats relacionades amb la llengua i la cultura catalanes:

- 1997-2008 secretari de l'Associació Germano-Catalana / Deutscher Katalanistenverband e.V. (Frankfurt am Main)
- 1998 co-organitzador del 15è Col·loqui Germano-Català / 15. Deutscher Katalanistentag a Friburg de Brisgòvia

- 1999-2006 editor del Butlletí de l'Associació Germano-Catalana / Mitteilungen des Deutschen Katalanistenverbands e.V.
- des del 2001 cofundador i coeditor de la col·lecció DeLingulis – European Studies on Lesser Used Languages (llibres de lingüística dedicats a llengües regionals i minoritzades)
- des del 2002 coeditor de la Revista d'Estudis Catalans / Zeitschrift für Katalanistik (revista acadèmica alemanya de llengua i literatura catalanes)
- des del 2005 cofundador i coeditor de la col·lecció Biblioteca Catalànica Germànica – Volums annexos de la Revista d'Estudis Catalans (llibres de lingüística, literatura, cultura i pensament dedicats a temes catalans o germano-catalans)
- 2010 co-organitzador de la Secció de Lingüística del 22è Col·loqui Germano-Català / 22. Deutscher Katalanistentag a Viena (Austria)
- des del 2006 responsable dels estudis de català al Departament de Filologia Romànica de Friburg; coordinador dels intercanvis Erasmus d'estudiants i de personal docent entre aquest departament i diverses universitats a Catalunya, Mallorca i al País Valencià
- des del 2009 coordinador dels estudis de grau de Filologia Catalana (Bachelor minor) i de Filologia Romànica / 2a especialitat català (Bachelor major) al Departament de Filologia Romànica de Friburg
- editor, coeditor i / o coautor dels llibres “De viva veu. Estudis de literatura catalana” (2000), “Katalanisch in Geschichte und Gegenwart. Estudis de lingüística” (2001), “Mirades sobre el País Valencià. Estudis de literatura i cultura” (2005), “La gramàtica pronominal del català: variació, evolució, funció” (2006), “Variació, poliglòssia i estàndard. Processos de convergència i divergència lingüístiques en català, occità i basc” (2009)
- autor de diferents articles dedicats a aspectes de lingüística, sociolingüística i cultura catalanes en publicacions científiques nacionals i internacionals

Montserrat Ranera

Resident a Veneçuela

Nascuda a Barcelona el 30 de desembre de 1961

Professora de català

Filla de Joan Ranera i Castelló i de Maria Assumpció Torrallardona i Jansana.

La seva educació la va compartir entre l'Escola Garbí i l'Institut Granés on es va graduar de batxillerat.

Va estudiar secretariat executiu al CIC i en acabar els estudis, va anar de vacances a Veneçuela a visitar una tieta que hi vivia. Va quedar tant encisada del país i la seva gent que l'11 de gener de 1983 va decidir anar a provar sort en aquell indret.

L'any 1988 es va casar amb un veneçolà i varen tenir dues noies a qui els parla català des del dia que varen néixer, gràcies a que el meu marit sempre va estimular el fet de conèixer les arrels d'ambdues famílies.

L'any 2000 va començar a fer classes de català al Centre Català de Caracas, atès que aquest s'havia quedat sense mestre. Encara que la seva educació va ser majoritàriament en castellà, li va semblar que el fet de poder compartir el seu idioma, l'acostava més a la seva terra i a la seva gent i, a més, l'obligava a estudiar sobre els nostres costums, la nostra llengua i la nostra història i així ho ha intentat transmetre als seus alumnes mitjançant la música, les tradicions i la cuina que comparteix amb ells i les seves famílies al final de cada trimestre, on han après entre d'altres a: preparar allioli a la manera tradicional, conèixer i cantar havaneres, menjar calçots, com es formen uns castellers, etc.

L'any 2008 va assistir al Congrés de la Llengua Catalana a Gandia (València), jornades que va organitzar l'Institut Ramon Llull pel millorament del professorat de català a l'estranger i que li van servir per ser una millor mestra.

L'any 2009 va participar a la Xarxa de les Comunitats Catalanes d'Amèrica Central, Mèxic i Carib, que varen tenir lloc a la ciutat de Caracas, on va tenir el plaer de conèixer als representants de totes les comunitats que hi participaven, així com al responsable de l'Àrea de les Comunitats Catalanes de l'Exterior, el senyor Rafel Caballeria.

L'any 2010 va ser habilitada com a traductora oficial de català-castellà (per a un cas amb el Principat d'Andorra) per la Fiscalia General de la República Bolivariana de Veneçuela i actualment segueix donant suport a aquest departament per altres casos ocorreguts en terres catalanes.

Avui en dia, segueix fent classes de català a més de 25 alumnes mensuals, molts dels quals es troben a Catalunya estudiant o realitzant les seves activitats professionals.

Enric Vinyals

Resident a Zuric (Suïssa)

Nascut a Barcelona el 3 d'octubre de 1953

President Casal Català de Zuric

Enric Vinyals va néixer a Barcelona el dia 3 d'octubre de 1953.

Havent acabat el batxillerat, i després de provar diversos oficis durant les vacances d'estiu, va entrar d'aprenent de pastisser a la Patisserie Baixes, el propietari de la qual, en aquell temps, era el president del gremi de pastissers de Barcelona.

Per casualitats de la vida va anar a Suïssa per obtenir el títol de pastisser-confiter, amb la idea de després retornar a Catalunya. Va anar a parar a Schaffhausen a on ben aviat va conèixer en Max Armestoi, un català amb restaurant propi que li va fer conèixer els catalans residents per aquelles contrades i el va introduir al casal català de Winterthur-Schaffhausen. Era la primavera de l'any 1972.

L'Enric Vinyals s'integrà molt ràpidament al casal, a on organitzaven des de cursets d'esquí, passant per concerts de corals vingudes de Catalunya, o sortides organitzades en motiu dels Jocs Florals de Lausana.

En total va ser quatre anys vocal i un any president del Casal.

Un cop acabats els estudis, i sense tenir temps de pensar en retornar a Catalunya -a l'estiu carreres de cotxes, a l'hivern esquí i tot l'any al casal- per un canvi d'empresa i de domicili va arribar al Casal de Zuric a la tardor de l'any 1978. En fou vocal organitzador i dos anys president, tot portant l'organització com a cap de la Festa Major de Zuric, abans d'arribar l'inoblidable Josep Grau, pel qual sentia una gran admiració per la seva persona i del qual va aprendre moltes coses, com ara el fet de normalitzar i ajudar a fer més fàcils totes les tasques del Casal.

Quan en Josep Subirana va plegar del seu càrrec de president, Enric Vinyals tornà a ser elegit president fins a hores d'ara, si bé amb fortes reticències per diverses raons que ens argumenta: "el tall gros del casal anava tornant a Catalunya, es

morien o bé ja no tenien forces per continuar. Les noves tecnologies, no feien imprescindibles les trobades al Casal. La gent que en aquests moments arriba a Suïssa ho fa per altres motius i amb unes altres perspectives i esperances”.

Agraeix, l’Enric, que durant aquests darrers set anys com a president ha comptat amb l’ajut de les persones i la força necessària per poder tirar endavant, alhora que està molt agraït de tota la gent que ha treballat per mantenir la flama durant els quaranta anys que fa que és al Casal.

JOSEP M. BATISTA I ROCA (Barcelona 1895-1978), etnòleg, historiador i polític, figura senyera del nacionalisme català. Estudià Dret i Lletres a la Universitat de Barcelona i Antropologia a Òxford. Fou un dels fundadors de l'Arxiu Antropologia i Folklore, molt actiu en el camp de l'excursionisme i fundador dels Minyons de Muntanya (1927) i de Palestra (1930), organitzacions decisives per a la formació de l'esperit cívic i nacional de Catalunya. Anà a Londres (1938) com a Delegat de la Generalitat de Catalunya i delegat personal del President Lluís Companys en una missió important de caràcter internacional. Fou impulsor i secretari del Consell Nacional de Catalunya (1940) creat a aquella ciutat amb la presidència de Carles Pi i Sunyer. Professor a Cambridge, esmerçà primordialment el seu llarg exili, però, al servei de Catalunya: representà el PEN Català, defensà els drets del poble català a la Unesco i a altres instàncies internacionals, propulsà la creació de l'Anglo Catalan Society, presidí més endavant el Consell Nacional Català sorgit de la I Conferència Nacional Catalana celebrada a Mèxic (1953), establí les assemblees de Pau i Treva a Toluges i donà nombroses conferències arreu d'Europa, a més d'impulsar la publicació de la revista VIDA NOVA (1954). Retornat el 1976 activà encara més la seva tasca nacionalista; entre les noves iniciatives cal destacar la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català. Propugnà sempre per a la nació catalana el més clar independentisme i no deixà mai d'alertar-nos sobre la precarietat i els perills de les solucions autonòmiques.

Víctor Castells

XXIV PREMIS J.M. BATISTA I ROCA 2012

INSTITUT DE PROJECCIÓ EXTERIOR
DE LA CULTURA CATALANA

Amb la col·laboració de:

